

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudce Faisala Husseiniho a soudkyně Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **G. E.**, zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Berní 2261/1, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, , za účasti osoby zúčastněné na řízení: **K. E.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 7. 2024, č. j. 175 A 9/2024-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce, státní příslušník Ruská federace, podal dne 21. 3. 2022 žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87o odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce je manželem K. E., která je státní občankou Polska a na území České republiky má povolen přechodný pobyt. Danou žádost zamítl žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím, neboť dospěl k závěru, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce se totiž podle informací centrály SIRENE Francie dopustil několika trestných činů (opakovaně krádež, podvod, urážka veřejného činitele) a byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 18 měsíců a zákazu vstupu na území Francie po dobu 5 let. Dále se žalovaný pozastavil nad skutečností, že žalobce nemá uzavřen pracovní poměr a nedisponuje živnostenským oprávněním, nemá tedy legální doložitelné příjmy k obživě, ze kterých by prováděl řádné zákonem stanovené odvody a daně.

[2] Proti rozhodnutí ministerstva podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Krajský soud se ztotožnil se závěry ministerstva a nyní napadeným rozsudkem žalobu zamítl.

II.

[3] Rozsudek krajského soudu žalobce (*stěžovatel*) napadl kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel uvádí, že skutečně v minulosti byl francouzskými soudy opakovaně odsouzen za trestné činy, za které mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců a trest vyhoštění z území Francie na dobu 5 let; z výkonu trestu byl propuštěn dne 18. 2. 2021. Stěžovatel připouští, že tuto trestnou činnost lze označit za narušení veřejného pořádku, nicméně zdůrazňuje, že byla spáchána mimo území České republiky a v současnosti není aktuální a již není dáno důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek. Stěžovatel zdůraznil, že z dikce § 87p odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že musí jít o závažné protiprávní jednání *aktuální*, ke kterému v současnosti dochází v období rozhodování v pobytové věci či k němu došlo ve vztahu k tomuto období bezprostředně. Stěžovatel žije se svojí manželkou v České republice, od svého propuštění se ničeho nedopustil a spáchaná trestná činnost nebyla zvláště závažná, byť byla páčána opakovaně, a „*jeho jednání bylo spíše excesem z jinak řádného života*“. Rozhodnutí žalovaného proto považuje za nepřiměřeně zasahující do jeho práva na soukromý a rodinný život a v tomto smyslu odkazuje na čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Žalovaný individuálně neposuzoval chování stěžovatele, nýbrž postupoval v rámci nepřípustné generální prevence.

[4] Dále stěžovatel uvedl, že z žádného provedeného důkazu nevyplývá nic o tom, že by na území ČR jakkoli porušoval zákon, a to ani před svým odsouzením ve Francii, ani poté. Sám žalovaný přitom ve svém rozhodnutí konstatuje, že důsledky protiprávního jednání stěžovatele nadále přetrvávají, byť v menší míře i po vykonání jeho trestu, kdy tak připouští oslabení následků v běhu času. Navíc je žalovaný toho názoru, že s ohledem na stěžovatelův zdroj obživy po návratu do ČR je zřejmé, že stěžovatel narušuje veřejný pořádek i nadále. Takovéto zdůvodnění závěrů žalovaného, které jej vedou k vydání zamítavého rozhodnutí však nemůže obstát v testu zákonnosti, neboť jde o zcela nepodložené tvrzení postavené na domněnkách správního orgánu, nikoli na důkazech v řízení provedených. V daném kontextu tak žalovaný ale i soud v napadeném rozsudku zcela popírá princip presumpce nevin.

[5] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v nevypořádání námitek spočívající v tom, že stěžovateli po návratu do Ruska nebude umožněn vstup na území EU, a protože jeho manželka bude žít i nadále v České republice, budou manželé od sebe fyzicky odloučení.

[6] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný a toto jeho vyjádření bylo zasláno na vědomí stěžovateli, který na ně již ale nereagoval.

III.

[7] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je dle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon. Důvodům přijatelnosti kasační stížnosti se stěžovatel v kasační stížnosti vůbec nevěnoval, ačkoliv je primárně na samotném stěžovateli (resp. jeho zástupci), aby soudu poskytl přesvědčivou argumentaci právě k otázce přijatelnosti kasační stížnosti. Tedy aby uvedl racionální důvody, pro které návrh přesahuje jeho vlastní zájmy. V posuzované věci tak ale stěžovatel nečiní a samostatnou argumentaci přímo se týkající přijatelnosti kasační stížnosti ani nenabízí.

[9] Nejvyšší správní soud se proto zabýval nejprve námitkou údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu. Byla-li by totiž tato námitka důvodná, mohlo by se jednat o důvod přijatelnosti – zásadní procesní pochybení krajského soudu.

[10] V nyní posuzované věci spatřuje stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v nevypořádání námítky spočívající v tom, že stěžovateli po návratu do Ruska nebude umožněn vstup na území EU, a protože jeho manželka bude žít i nadále v České republice, budou manželé od sebe fyzicky odloučeni. Jak se však podává z obsahu daného rozsudku, touto otázkou se krajský soud zabýval (zejména bod 46 odůvodnění). Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti pobytové karty může být obecně jen výjimečně nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince. Krajský soud se také konkrétně vyjádřil k námitce, že stěžovateli nebude umožněn vstup do EU, neboť uvedl, že „*k argumentaci žalobce, že je tento zařazen v Schengenském informačním systému, pročez nebude žalobce moci přicestovat za manželkou do České republiky, soud uvádí, že dle zjištění žalovaného již žalobce nemá záznam v SIS, a proto jeho pobyt v Evropské unii je patrně v současné době vyloučen pouze ve Francii, kde bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Nic však nebrání žalobci, aby žil se svou manželkou například v Polsku, když manželka žalobce je Polka a má v Polsku dceru a rodiče. Soud s ohledem na výše uvedené neshledal, že by napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.*“

[11] K této námitce proto Nejvyšší správní soud uvádí, že se s ní krajský soud přezkoumatelným způsobem vypořádal a stěžovatel proto ve skutečnosti nesouhlasí (toliko) s odůvodněním rozsudku. To je však něco zcela jiného než tvrzená nepřezkoumatelnost.

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval případným naplněním ostatních důvodů přijatelnosti.

[13] Stěžovatel nepředkládá žádná relevantní tvrzení o tom, že by v daném případě existovala dosud judikaturně neřešená otázka, že by došlo k judikaturnímu rozkolu, anebo že by bylo namístě učinit judikaturní odklon. Jak se totiž podává ze shora uvedeného, podstata stížnostní argumentace spočívá v popisu konkrétních okolností případu stěžovatele s tím, že zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti pobytové karty představuje nepřiměřený zásah do jeho práv. Takto pojatá argumentace však nesměřuje k žádnému z důvodů přijatelnosti.

[14] Nejvyšší správní soud dodává, že obdobnou argumentaci stěžovatel předestřel soudu již ve věci zamítnutí jeho žádosti o trvalý pobyt (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2024, č. j. 10 Azs 169/2024 - 38), a ani v nyní posuzovaném případě nemá soud důvod se od předchozího rozhodnutí odchýlit.

[15] Nejvyšší správní soud žádné pochybení ze strany krajského soudu nezjistil. Právě naopak, krajský soud přesvědčivě a logicky vyložil, z jakých důvodů žalovaný nevyhověl stěžovatelově žádosti o prodloužení platnosti pobytové karty. Existuje totiž celá řada důvodů se domnívat, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Z důvodu stručnosti proto postačuje odkázat na podstatné části odůvodnění napadeného rozsudku (bod 28 a násl.). Především je třeba mít na zřeteli zmíněnou trestnou činnost stěžovatele, páchanou na území Francie. Zdejší soud nehodlá přisvědčit stěžovateli v tom ohledu, že v případě opakované trestné činnosti je namístě hovořit jen o jakémsi „excesu“ z vedení řádného života. Podstata pojmu „exces“ totiž spočívá v jednorázovém vybočení z určitého pravidla, nikoliv v jeho opakovaném porušování, navíc spočívajícím v páchání různých trestných činů. Velmi nepřesvědčivý je rovněž důraz stěžovatele na okolnost, že trestnou činnost opakovaně páchal ve Francii, a nikoliv v České republice, jelikož z hlediska ohrožení veřejného pořádku přece není rozhodující to, kde je právní řád závažně porušován, nýbrž že porušován je. Zásadní je určitě také okolnost, že stěžovatel nevykazuje legální příjmy: v průběhu řízení bylo z jeho vlastních výpovědí zjištěno, že v České republice oficiálně nepracuje a živí se blíže neobjasněným dovozem a prodejem ojetých automobilů; stěžovatel přitom nedisponuje např. živnostenským oprávněním. Závěr žalovaného a krajského soudu, že rovněž v tom spočívá nedostatečný respekt stěžovatele k českému právnímu řádu a dochází k narušení veřejného pořádku, považuje Nejvyšší správní soud za logický a správný. Nejvyšší správní soud nemá za to, že by šlo o porušení zásady presumpce neviny. Žalovaný i krajský soud pouze poukazují na skutečnost, že stěžovatel nedoložil žádné legální příjmy, resp. sám uvedl jakým způsobem se živí, přičemž toto vysvětlení na jeho způsob obživy na stěžovatele vrhá spíše negativní světlo.

pokračování

[16] Konečně k tvrzenému porušení práva stěžovatele na soukromý a rodinný život je vhodné opět připomenout, že případ stěžovatele se netýká jeho vyhoštění, popř. okamžitého ukončení pobytu na území České republiky, nýbrž „pouze“ neprodloužení platnosti pobytové karty. Rovněž v tomto bodu Nejvyšší správní soud pro stručnost plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, který pečlivě zhodnotil konkrétní okolnosti týkající se osoby stěžovatele a zejména zdůraznil, že manželé mohou žít např. v Polsku, jelikož stěžovatelova manželka je Polka a má v Polsku dceru a rodiče. Ani v tomto směru proto důvod přijatelnosti kasační stížnosti nebyl naplněn.

[17] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že k řešení otázek, na kterých je založeno odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, již existuje ustálená judikatura, se kterou je napadený rozsudek krajského soudu plně v souladu – přímo v případě stěžovatele lze odkázat na již zmíněné usnesení č. j. 10 Azs 169/2024-38. Protože Nejvyšší správní soud (nad rámec obsahu kasační stížnosti) tuto judikaturu nepovažuje za rozpornou a neshledává ani důvod se od ní odchýlit a současně neshledal, že by se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost dle § 104a s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Tak tomu v projednávané věci nebylo, Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu